

Arrest

nr. 340 869 van 10 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gabonese nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 juli 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 januari 2026 .

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de wegpolitie op 10.07.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:
naam: T.A.
voornaam: K.
geboortedatum: X
geboorteplaats: L.
nationaliteit: Gabon

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geld visum op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de wegpolitie op 10.07.2024 werd de betrokkene aangehouden wegens valsheid in geschriften.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben die hem ervan weerhouden terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Hij verklaart sinds vandaag in België te zijn maar hij toont dit niet aan. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de wegpolitie op 10.07.2024 werd de betrokkene aangehouden wegens valsheid in geschriften.

- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de wegpolitie op 10.07.2024 werd de betrokkene aangehouden wegens valsheid in geschriften.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Hij verklaart sinds vandaag in België te zijn maar hij toont dit niet aan. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de wegpolitie op 10.07.2024 werd de betrokkene aangehouden wegens valsheid in geschriften.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Vasthouding

[...]"

2. Over de ontvankelijkheid

Conform artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft de Raad geen rechtsmacht voor zover de vordering betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van het hoorrecht en wordt als volgt uiteengezet:

"Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C 349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, 9 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Boudjlida, § 40).

De wijze waarop een illegaal verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van richtlijn 2008/115, die ziet op de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders naar hun land van herkomst (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt 45). In voormeld arrest van het Hof van Justitie wordt voorts aangegeven dat: "46. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de bevoegde nationale autoriteiten, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, en onverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen (zie in die zin arresten El Dridi, C- 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; Achughbabian, EU:C:2011:807, punt 31, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 57). 47 Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6. leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1. 48

Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „Non-refoulement, belang van het kind, familie en gezinsleven en gezondheidstoestand", verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden

met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen."

Deze rechtspraak heeft haar weerslag op de Belgische rechtsorde.

2.

Verzoeker werd nooit de gelegenheid gegeven om zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Dit blijkt uit de bestreden beslissing, er wordt met geen woord gerept omtrent zijn duidelijk aanwezige belangen in Frankrijk.

Verzoeker zijn hoorrecht werd hierdoor geschonden.

Het middel is gegrond."

3.1.2. Verzoekers betoog mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat hij op 10 juli 2024 werd gehoord en dat rekening werd gehouden met zijn verklaringen. Uit het "administratief rapport illegaal verblijf" blijkt dat verzoeker onder meer werd bevraagd over reden van zijn aanwezigheid in België, de vraag of hij hier of in een ander Europees land internationale bescherming heeft aangevraagd, of er een reden is waarom hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland of het land waar hij internationale bescherming aanvroeg, of hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland, of hij een partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft en/of kinderen in België, of hij familie heeft in België en in het herkomstland. Uit het "formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling" blijkt hetzelfde.

Waar verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept omtrent zijn duidelijk aanwezige belangen in Frankrijk, staat dit los van de vraag of hij werd gehoord volgens de regels van de kunst. Uit het administratief rapport blijkt overigens dat de verwerende partij ervan op de hoogte was dat verzoeker een Franse verblijfstitel in zijn bezit had. Zo wordt het volgende gesteld:

"Betrokkene rijdt tijdens verval recht tot sturen. Wij immobiliseren zijn voertuig Audi RS6 op bevel van parket. Betrokkenen heeft nog een openstaand verval recht tot sturen in B. Betrokkene beweert geen rijbewijs bij te hebben en een overhandigt ons een fotokopie van een Franse titre de séjour.

Bij de fouille vinden we :

- een vervalste Franse Titre de séjour,*
- een vervalst Engels rijbewijs (waarop vermeld staat dat betrokkene Nigeriaan is)*
- een vervalst Nigeriaans rijbewijs,*
- een vervalste Franse "carte professionnelle".*
- een vermoedelijk vals "attest van afkomst" opgesteld in ABUJA vermeldende dat betrokkene afkomstig zou zijn uit EZETU, Southern Ijaw, Bayelsa State, Nigeria.*
- een gabonees paspoort met nummer **

De Franse autoriteiten melden ons dat betrokkene zijn verblijfsrecht in Frankrijk heeft verloren sinds 30/05/2023 naar aanleiding van ernstige bedreigingen tegen de overheid.

Tevens vinden we een tiental documenten "copie conforme" van geboorteaktes waarbij we voor betrokkenen een andere geboortedatum vinden zijnde 14/08/1975."

De verwerende partij was met andere woorden op de hoogte van de Franse verblijfstitel die verzoeker in zijn bezit had, alsmede van het feit dat de Franse autoriteiten hebben gemeld dat verzoeker zijn verblijfsrecht in Frankrijk had verloren sinds 30 mei 2023. Verzoeker betwist dit overigens niet en toont niet aan dat hij, in het licht van de beslissing die zou worden genomen, bijkomend had moeten worden bevraagd over zijn belangen in Frankrijk.

3.1.3. Een schending van het hoorrecht is niet aangetoond. Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Het tweede en derde middel luiden als volgt:

"Tweede middel: schending van de motiveringsplicht

1.

Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

De overheid baseert zich in haar oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden. Daarbij verwijst zij naar zijn aanhouding wegens valsheid in geschrifte op 10 juli 2024.

Verzoeker verwacht dat het onderliggend proces-verbaal wordt bijgebracht door verweerder.

Verzoeker betwist alleszins dat hieruit zijn persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag afgeleid kunnen worden die gekenmerkt kunnen worden als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Het betreft op dit enkel een bonte bewering laat staan dat er duidelijkheid is over een vervolging dan wel veroordeling.

De Belgische Staat heeft geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker.

Het huidige gedrag van verzoeker werd door de bevoegde ambtenaar niet nagegaan, noch in rekening gebracht.

De overheid toont niet aan dat zij het gedrag van verzoeker werkelijk heeft onderzocht:

Zij kan niet aantonen dat verzoeker nog een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker, wat niet het geval is.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.

3.3. Derde middel: schending van redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel

1.

Aangezien er ten derde een schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste en tweede middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden.

Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Er wordt een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd omdat er sprake zou zijn van gedrag waarvan geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Cruciaal in deze is de definiëring van het begrip openbare orde. In de terugkeerrichtlijn zelf zit echter geen definitie van het begrip. België springt hier om met een zeer brede interpretatie door hier ook veroordelingen wegens bv. diefstal onder te laten vallen. Er zij evenwel aan herinnerd, dat de uitzondering betreffende de openbare orde, evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet worden uitgelegd.

Bovendien vormt het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Daaruit volgt, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet, voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (arrest Bouchereau).

Dat is in casu, geenszins het geval.

De Belgische Staat heeft geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker. Zij lijkt zich enkel gebaseerd te hebben op een Tarap/Raavis verslag van de wegpolitie opgesteld op 10.7.2024.

De overheid toont niet aan dat zij het gedrag van verzoeker werkelijk heeft onderzocht:

Zij kan niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is aldus niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde niet weerhouden worden om de bestreden beslissing te ondersteunen.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast en ondoordacht is tewerk gegaan.

Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat (zie supra)."

3.2.2. Het tweede en derde middel worden samen beoordeeld.

De Raad wijst er in eerste instantie op dat verzoeker zich niet verzet tegen de vaststelling dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Deze vaststelling volstaat op zich al om een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Het motief dat is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 3° van dezelfde wet is in die zin overtoollig en verzoeker heeft dus geen belang bij zijn betoog inzake het openbare orde-motief.

In de bestreden beslissing wordt geen termijn voor vrijwillig vertrek verleend, onder meer op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat er een risico op onderduiken bestaat. Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt onder meer het volgende:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

[...]

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

[...]”

De verwerende partij heeft gebruik gemaakt van deze twee gronden, stellende:

“1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Hij verklaart sinds vandaag in België te zijn maar hij toont dit niet aan. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de wegpolitie op 10.07.2024 werd de betrokkene aangehouden wegens valsheid in geschriften.”

Het komt derhalve aan verzoeker toe om deze vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Met betrekking tot de aanhouding wegens valsheid in geschriften stelt verzoeker dat hij verwacht dat het onderliggend proces-verbaal wordt bijgebracht door de verwerende partij en dat het op dit moment een boude bewering betreft en er geen duidelijkheid is over een vervolging of een veroordeling.

De verwerende partij heeft zich gebaseerd op het administratief rapport illegaal verblijf opgemaakt door de wegpolitie op 10 juli 2024. Dit rapport bevindt zich in het administratief dossier zodat verzoeker er desgewenst kennis van kon nemen om zijn verweer te organiseren.

Verder acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig dat de verwerende partij, op grond van de hierboven geciteerde bevindingen in dat rapport inzake de documenten die verzoeker in zijn bezit had, en op grond van het feit dat de politiediensten verzoeker hebben aangehouden wegens valsheid in geschriften, heeft vastgesteld dat verzoeker niet heeft meewerkt met de overheden. Waar verzoeker betoogt dat er geen duidelijkheid is over een vervolging of een veroordeling, en hij daarmee wellicht alludeert op het vermoeden van onschuld, wijst de Raad erop dat dit er niet aan in de weg staat dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt over feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis hiervan een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Verder kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoeker geen enkel concreet argument bijbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat ten onrechte zou zijn vastgesteld dat de documenten die hij in zijn bezit had vervalst zijn.

Aangezien verzoeker verder geen betwisting voert over de toepassing van artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, blijft de motivering inzake het risico op onderduiken overeind. De toepassing van artikel 74/14, §3, 1° volstaat om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, zodat het motief inzake artikel 74/14, §1, 3° overtollig is. Verzoeker heeft derhalve geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden van zijn betoog over de beoordeling van het gevaar dat hij zou vormen voor de openbare orde.

Een onzorgvuldig onderzoek blijkt niet, net zomin als een kennelijk onredelijk handelen of een gebrekkige of onvoldoende motivering op zichzelf of samengelezen met artikel 13 van het EVRM.

3.2.3. Het tweede en derde middel kunnen niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS